

Прибра всичко и пое към спирката, откъдето дилижансът щеше да го отведе до най-близката гара на железния път до Петербург.

Той отиваше към столицата, където го чакаше всичко, за което беше цял живот мечтал: живот сред атмосфера на високо изкуство, с какъв копнеж той жадуваше да види картините на стария и новия Ермитаж, живот край образци, от които щеше да получи потик и вдъхновение...

А стъпките му неволно го отвеждаха към пристанището, където след един час заминаваше вапорът за Цариград. Купи си място и бързо изкачи стълбицата, като почна да дири между пътниците своя голям приятел. Ала никъде не се виждаше къркочосата му тъмна глава.

Изведнъж някой го извика по име. Стефан Тошковиц, който наскоро беше загубил сина си Христофор, заминаваше за Цариград, да поразтуши скръбта си.

- Славейков остана още няколко дни да постои тук, него ли дириш? Той пък отиде да те търси у вас!

Когато сирената на руския вапор засвири в знак на тръгване, някой разблъска тълпата изпращачи, Петър Ганович изтича по стълбицата, тъкмо преди да я откачат, подаде някакво писмо на Павлович и също тъй бързо слезе на брега, откъдето му извика:

- Едва успях! Видели те, че си се запътил насам!

Адресът на плика беше: За Николай Павлович. На парахода".

Вятърът развяваше листчето, на което бяха нахвърляни набързо двадесетина реда с неравен, трескав почерк. Николай го прочете докато вапорът бавно се отделяше от брега и свежият вятър го въздух разхлаждаше пламналото му лице.

„Бачо Николайчо - пишеше Петко Славейков -

Вчера, заловен със събранието и с посрещането и настаняването на Г. Михайловскаго, не можах да Ви видя и да разбера на-
здраво ще вървите ли. За да не бъде отхождането Ви тъй глухо,